

צמיאה נבטי

גליון 49

מועדי כניסת השבת

מוצאי שבת	הדלקת נרות
ירושלים: 8.26	ירושלים: 7.08
תל-אביב: 8.28	תל-אביב: 7.23
חיפה: 8.30	חיפה: 7.16
ביתר עילית: 8.26	ביתר עילית: 7.23
רבינו תם: 9.01	
הנץ החמה: 5.31 סוף זמן ק"ש למג"א: 8.27 סוף זמן ק"ש להגר"א: 9.03 סוף זמן תפילה למג"א: 9:50 סוף זמן תפילה להגר"א: 10.14	

פרשת קרה תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

פרשת קרה

תפילה לעני

מאת מורנו הרב שליט"א

רבנו של עולם

זכני לראות

שיפלותי

באמת, זכני

לענווה אמיתית

ולשיפלות

אמיתית עד

שאהיה שפל

בעיני למטה

ממדרגתי השפלה

מאוד, ולא אטעה

את עצמי ה"ז

שיש לי כבר איזה

מדרגה או מעלה,

זכני ששיפלות

וענווה יהיו מנת

הלקי ואהיה

כמשה רבינו עליו

השלום, שמעולם

לא החזיק טובה

לעצמו ומיעט

ערכו מיום ליום

עד שיזכה להיכלל

באור אין סוף.

לזכות לדרגת משה רבינו זה רק מתנה מה'. ברגע שאדם חושב שהוא משה רבינו, שהוא הגיע לדרגת משה הוא מיד נהפך לקורח. קורח חשב שהוא משה רבינו! ומשה חשב שהוא קורח! כי משה היה אומר תמיד - מי אני באמת? אני לא ראוי לקום חצות, אני לא ראוי ללמוד תורה, אני לא ראוי להתבודדות, אני לא ראוי לכלום. כשמשה היה קם חצות היה אומר זה מתנה מה' כשהיה לומד תורה היה אומר זה מתנה מה', משה ידע שהכל מתנה מה', משה שהיה עניו ושפל זכה לעלות מעלה מעלה בכל המדרגות עד אין סוף, ואילו קורח שהתגאה ושחשב שהוא משה ירד מטה מטה עד שנבלע באדמה.

לקורח יועד משמים תפקיד עצום. ה' נתן לו כושר נאום, להיות נואם בחסד עליון, כדי שיאחד ויחזק את העם, שיחזרו להאמין במשה רבינו. כי קורח ידע היטב מי זה משה רבינו, הוא רק לא יכל להתגבר על הקנאה והשנאה שלו. קורח היה צריך לאחד אותם במטרה להאמין במשה רבינו, ולהכלל בתוך כלל נשמות ישראל. להכלל בתוך כלל ישראל פירושו: לדעת שאני הכי נמוך מכולם. מתי אדם יכול להכלל בכלל ישראל? "כשאני יודע שאני הכי נמוך, ואני הכי פחות, אין יותר פחות ממני", שלזה זכה משה רבינו, שנאמר עליו: "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר פני האדמה". אם קורח היה מצליח לכלול את כל עם ישראל, ולהביא את כל עם ישראל למשה רבינו, אז היה יכול לעלות למעלה מהמקום, ולהביא את כל עם ישראל למדרגת "למעלה מהמקום", כי לעם כבר לא היה קשר אל משה רבינו שהלך עם מסווה על פניו, והסתיר את עצמו. והעם לאט לאט התחיל לשכוח, רחוק מהעיניים רחוק מהלב, דבר שלא רואים שוכחים אותו. כשאדם בתוך חומר בתוך גוף, הוא לא רואה דברים. והתפקיד של קורח היה - אומר ר' נתן, להחזיר לעם את האמונה במשה רבינו להוציא אותם מהשכחה. אבל קורח הפסיד מחמת גאוותו והתנשאותו, מחמת תאות המנהיגות שלו. מסביר ה"עשרה מאמרות" שבתחילה היה קורח ראוי להיות המנהיג של כל עם ישראל. כולם ראו שקורח עף באויר, קורח עם המשפחה שלו עם האחים שלו עפו באויר, כי הם היו מנושאי הארון, ו"הארון נושא את נושאי". אם קורח באויר אז האם משה לא יכול להיות באויר? ודאי שכן! אבל משה הסתיר את מדרגתו, משה הלך על הארץ. משה "יוצא דופן" הולך ברגל לאט עם מקל, ולכן כולם רצו אחרי קורח. רצים אחריו? נהדר, מצויין! תשתמש בזה לטוב, ותספר לכולם את גדולת משה רבינו - זה משה רבינו שהולך על הארץ, הוא באמת משהו אחר לגמרי, משה רבינו מסתיר את עצמו! אם משה יכול לעשות שקורח יעוף, אז משה בודאי יכול לעוף, משה רבינו מטרתו להעיק את כל עם ישראל באויר, לעשות שכל עם ישראל ילכו על כנפי נשרים.

קורח נפל לטעות: הוא חשב שמשה זה ענין של כשרונות, רואים את משה שהוא מחונן בכשרונות, אז קרח ילמד את הכשרונות האלה לאט לאט, והוא ג"כ ירכוש את הכשרונות האלה. מלבד הטעות הזו שחשב שזה עניין של כשרונות, הוא נפל בעוד טעות: הוא חשב שמשה מקבל את הכח מעם ישראל, הוא לא הבין שמשה משפיע מכוחו על עם ישראל, שמשה שקול כנגד כל עם ישראל, והוא השורש של כל נשמות ישראל, הוא חשב שהמנהיג מקבל את הכח מן העם, וככל שיש לו יותר חסידים יותר קהל יותר מעריצים, אז הוא מקבל יותר כח מהם, כי על פי האנשים שיש לו, יש לו יותר אנרגיה וכח להשפיע ולדבר. אז הוא חשב שמשה מקבל את הכח מן העם, ולא שמשה הוא שורש כל הנשמות וכל נשמה היא ניצוץ ממשה רבינו. קורח אמר אני אקח את כל העדה לצד שלי. אם הכח של משה הוא מן העם, אז אני אאסוף את כל העם אלי, אני אקהיל את כל העם אלי, ובכח הזה אני אוכל להנהיג את העם, ולעשות ניסים ונפלאות ולעלות לשמים.

אומר ר' נתן שמשה לא היה ענין של כשרונות לא ענין של סגולות, אדרבה, הוא היה כבד פה וכבד לשון, לא ידע לנאום ולא ידע לשכנע. מה היתה הסגולה של משה? שהיה כולו אין! כי משה היה נכלל באור אין סוף, הוא נכלל בה' לגמרי, הוא התבטל ממצייאות, לא היה לו שום מציאות, לא היה לו שום הסתרה, לא היתה לו שום נגיעה, הוא עשה הכל לשם שמים רק לה' יתברך, לכן ה' בחר בו שהוא ינהיג את עם ישראל, שהוא יוציא את עם ישראל ממצרים, שהוא יביא את עשרת המכות על פרעה במצרים, והוא יביא ענני כבוד, והוא יוריד תורה מהשמים, כי היה אין גמור ולא היה לו שום כשרון ושום סגולות, ולא קיבל את הכח מעם ישראל, אלא הכח של משה היה רק מה' יתברך בכבודו ובעצמו, כי הוא היה אין. אין אי אפשר לחקות, אפשר לחקות להיות נואם, אפשר לחקות להיות דרשן, אפשר לחקות להיות איזה מנהיג.

אומר ר' נתן: לקבל את האין זה רק ע"י ביטול למשה, להאמין שמשה הוא ענין אחר שאין לנו בו שום השגה, נבצר מבינתו נבצר מהשגתו. זה לא כשרונות ולא נאומים ולא שום דבר, משה לא מוריד ענני כבוד עם נאומים, ולא מוציא את עם ישראל ממצרים ע"י נאומים. הוא לא איזה מנהיג מוכשר, מנהיג בחסד עליון. הוא מנהיג כי הוא אין, הוא אין גמור, ממש לא קיים. וזה אומר ר' נתן, פה היתה הטעות של קורח, שמרוב הקנאה והכבוד ה' סימא את עיניו לא לראות מי זה משה, כי משה היה רק אין, ואף אחד לא יכול להיות אין חוץ ממשה, וכדי להיות אין צריך להתבטל למשה ולקבל את זה ממשה בעצמו.

פני מלך

חוקים בליבנו

את הכישלון, את האובדן, היא איבדה בעל ושני בנים ונשארה ענייה וחסרת כל. אז איך זה שרות בכל זאת הולכת אחריה? היא ראתה את הנועם העליון אצל נעמי. וכך אנחנו. למרות הקשיים, למרות הצמצומים, אנחנו לא נבהלים. ממשיכים הלאה, רוצים את ה', כל מה שאנחנו עושים, זה כדי להתקרב אל ה', כדי להרגיש את הנועם. רות הולכת אל התורה, אל הלוחות, הלוחות החוקים, כדי שיהיו חוקים על ליבה. כך גם אנחנו צריכים לצאת מהקליפה של ערפה, אותיות פרעה, ולהתקרב אל רות, אל הלוחות החוקים בלבנו"

© וייסמן
02-5402623

אדם יכול להיות חקוק או מחוק.

חקוק - התורה חקוקה בלב, כמו שהיא חקוקה אצל תינוק לפני שיוצא לאויר העולם.

מחוק - כשאדם אין לו התעוררות, כשהוא לא מרים את הראש למעלה, כשהוא לא חושב על ה' כשהוא לא מדבר עם ה' אז הוא הופך למחוק ח". הדוגמא הכי טובה - נעמי ושתי כלותיה, רות וערפה. ערפה עוזבת את נעמי וחוזרת למולדתה. רות מסמלת את ההתעוררות מלמטה. הלכה אחרי נעמי למרות שזו סימלה

פרפראות לתורה

למדריגה גבוהה יותר, יודע חשיבות כל דבר קטן. שהרי מרע"ה, שהיה כמה מדריגות למעלה מהם, הבין חביבות בחי' הלוייה שניתן להם מהש"ת, אע"פ שזכה לכל אלה המדריגות, חביב בעיניו כל דבר קטן וגדול בעבודת הבורא, והם להיפך בהתנשאותם וזלזלו בשירות שלהם ובקשו יותר. (שפת אמת)

"ויקה קרה בן יצהר..." (טז' א')

השם "קרח" מוזכר בפרשתנו אחת-עשרה פעמים, ותמיד בכתוב חסר (בלי ו'). שם זה נדרש על-ידי חכמי ישראל בדרך של נטריון (ראשי תיבות) קרח: קנאה, רוממות, חמדה. שכן, קרח לקה בכל שלש המידות הללו: א) קנאה - קנא בגדולתם ובמעמדם הרם של משה ואהרן. ב) רוממות - רדף אחרי עטרת המנהיגות בעם, למען הכבוד והרוממות. ג) חמדה - חמד והתאוה לאיצטלה (גלימה) שאינו ראוי לה. וכבר אמרו חז"ל על שלישי מידות אלו: "הקנאה והתאוה הכבוד מוציאים את האדם מן העולם" (אבות ד' כ"א). (בני ציון)

"ומדוע תתנשאו" (טז', ג')

המתנגדים על הצדיק בוחרים לדבר עליו דוקא במידה המתוקנת אצלו ביותר, כמו שאמרו עדת קרח למשה ואהרן "ומדוע תתנשאו" והכתוב מעיד "והאיש משה עניו מאד", והנראה שהסיבה לכך שמשום שהיה ברור למשה שליבו בענווה, לא היה חש להתנהג באופן שיראה גאה ויעורר לומר עליו שמתנשא, כי לא היה אצלו כלל ענין גאות, ולכן לא היה ניכרת בעיני ההמון בחי' הענווה שבו.

והכלל שבכל דבר העיקר הוא הפנימיות, ועל קרח נאמר "ורקב עצמות קנאה" (משלי יד, ל), "ורקב" גימ' "קרח", כי היתה חסרה לו הפנימיות. ומרע"ה ואהרן היו הפנימיות והדעת של בני ישראל, וקרח ועדתו נתדבקו בחיצוניות בלבד, ונראו מעשיהם טובים מאד. אבל אהרן היה נראה איש פשוט, והיה המטה הפורח סימן גלוי לכל, כי פנימיותו דבוקה בשורש.

ועל פי פשוטו יש ללמוד - דרך איש הישר בעבודת הבורא, שככל שעולה

סיפור לפרשה

"ולא יהיה כקרה וכעדתי"

לאחר המהפיכה הרוסית בשנת תרס"ח (1908), התכנסו. בראדן אנשי ההמון וייסדו חברה קדישא חדשה, כנגד החברה קדישא הקיימת דבר שהיה עלול להביא למחלוקת גדולה. בשבת, בעת התפלה בבית הכנסת, עלה ה"חפץ חיים" על הבמה, ודבר אל הציבור: "אחים! לו היו "נותנים לי אלפים רובל כך שאבוא לדרוש, לא הייתי מסכים. אבל כעת אני רואה הכרח לדרוש בפניכם. אני נמצא פה יותר מחמישים שנה, והריני זוכר את כל היהודים שהיו אז בבית הכנסת ואיפה הם כולם היום? לא נשאר מהם זכר, מלבד המצבות בבית הקברות. רבים מכם עדין לא היו אז בין הגולדים, ורבים שהיו אז ילדים נמנים היום בין הזקנים. הלוואי שכולנו נאריך ימים, אבל בסוף הרי כולנו נבוא לשם, ונצטרך למסור דין וחשבון על מה שעשינו כאן. ודעו לכם רבותי, שעניין המחלוקת הוא דבר חמור מאוד, שאף מי שמקיים הרבה מצוות עלול להפסיד אותן בגלל המחלוקת! ואני בטוח שאם יראו, לאחר מאה ועשרים שנה, את אימת הדין, ינסו להיתפס בכל קש בכדי להינצל, ויאמרו: "היה בעירנו יהודי בשם "חפץ חיים", - שחשבו אותי לתלמיד חכם - והוא ראה את הכל ושתק לכן, אני מבקש שלא תזכירו את שמי יש לי חבילה משלי, ויאני יודע איך אעבור את הדין, ואיך אוכל לקבל את אחריותם של אחרים!". תוך כדי הדברים פרץ ה"חפץ חיים" בבכי, וכל גופו החל לרעוד מפחד. השומעים נרעשו, וקיבלו עליהם לבטל מיד את החברה החדשה. הם גם קבעו תקנה חדשה למשך שלוש שנים, שלא לקבל דמי קבורה, ולעסוק במצווה זו כראוי לגמילות-חסד של אמת. יהי רצון, שהמחלוקת היחידה שתהיה בינינו תהיה כמחלוקת הלל ושמאי, ולא כמחלוקת קרח וכל עדתו. (בני ציון)

שבת שלום!

"ותפתח הארץ את פיה...."

פעם באו אל הגאון "אור שמח" שני אנשים, בכך לדון לפניו על חלקת אדמה. האחד אומר - כולה שלי, וגם השני אומר - כולה שלי. לזה אין עדים, המוכיחים את בעלותו על האדמה, לכן גם לשני לא היו עדים. ניסה הרב לברר של מי החזקה על האדמה ולא הצליח. לבסוף הציע להם הרב פשרה, שיחלקו ביניהם את אדמת המריבה, אולם שניהם לא הסכימו. מה עשה הרב? - אמר להם: ברצוני לראות את הקרקע שעליה אתם מדינים, ומיד נסעו כלם אל המקום. שהגיעו לשם התכופף הרב, ועשה עצמו כלוחש לקרקע, ואחר הטה את אזנו לעבר האדמה, כמקשיב לה. שאלו אותו האנשים: "מה לחשת לקרקע?" - אמר להם: "אמרתני לקרקע, שהנה שני האנשים הללו טוענים שאת כלך שלהם, וכל אחד מהם אומר שכלך שלו, ומה את אומרת?" - "ומה ענתה האדמה?" שאלו אותו האנשים? - "האדמה אמרה לי" - ענה הגאון "אור שמח" - שהיא לא של אף אחד מכם, אלא נהפוך הוא - אתם שניכם שלה. ובבוא יום פקודתכם תקברו באדמה ותהיו שלה.... הבינו השנים את הרמז, והסכימו להתפשר.

לעילוי נשמת
אריה
בן יהודה ז"ל

לעילוי נשמת
ברטה
בת פרידה ז"ל

לעילוי נשמת
מיכאל ניסים טולדנו
בן אסתר ז"ל

לישועה וחזרה
בתשובה של
תומר בן מוזל הי"ו

יוסף זיו בן רחל הי"ו
הצלחה ושמחה
ברוחניות וגשמיות

לרפואת והצלחת
הרב והרבנית
שליט"א

לתרומות לעלון ולתגובות 02-9666755 ניתן להשאיר הודעות בתא הקולי
"תרומתכם חשובה לנו מאוד, כל תרומה תתקבל בברכה"